

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 434/2020
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, др. Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Марија Младеновић, адвокат из ..., против тужених ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Слободан Коцић, адвокат из ..., ради враћања капаре, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3983/19 од 13.09.2019. године, у седници одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3983/19 од 13.09.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 575/18 од 01.03.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезани тужени да тужиоцима солидарно, на име капаре, исплате износ од 3.000 евра у динарској противвредности, како је изреком наведено. Ставом другим изреке, у преосталом делу је одбијен тужбени захтев до траженог износа од 6.000 евра у динарској противвредности. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплате износ од 107.380,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде, у супротном обавезују се на исплату законске затезне камате на износ од 54.000,00 динара, како је изреком наведено.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж 3983/19 од 13.09.2019. године, одбио жалбу тужених и потврдио првостепену пресуду, у ставу првом изреке. Преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке, тако што се обавезују тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 87.600,00 динара, у року од 15 дана, у супротном обавезују се да тужиоцима на износ трошкова од 54.000,00 динара плате законску затезну камату од извршности до исплате, док се захтев за исплату законске затезне камате на

досуђени износ трошкова поступка од пресуђења до извршности, одбија као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује сагласно члану 404. став 1. ЗПП, без образложених разлога зашто да Врховни касациони суд прихвати одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права(посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП, у конкретном случају нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно за новим тумачењем права, већ се ради о решењу конкретног чињеничног и правног питања. При том, уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке, којима је на другачији начин одлучено о истој или сличној чињеничној и правној ситуацији, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначењем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У тужби ради дуга на име враћања капаре, поднетој 12.02.2018. године, вредност предмета спора износи 6.000 евра у динарској противвредности.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. став 2. и 413. ЗПП, одлучено је као у ставовима првом и другом изреке решења.

На дозвољеност ревизије без значаја је што је другостепени суд преиначио првостепену одлуку о трошковима спора. У таквој ситуацији се не примењује новелирана одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, по којој је ревизија дозвољена ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

Тужиоцима не припадају трошкови одговора на ревизију јер исти, у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић. с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић